

Η διάσωση της Γερμανίας

Από την ίδρυση της ευρωζώνης μέχρι τον Δεκέμβρη του 2009, [σύμφωνα με την Διεθνή των Κεντρικών Τραπεζών \(BIS\)](#), οι γερμανικές τράπεζες δάνεισαν τις χώρες του Νότου (Ισπανία, Πορτογαλία, Ιταλία και Ελλάδα) ποσά που ανέρχονται τα €570 δις. Χρήματα που οι γερμανικές τράπεζες δεν είχαν και τα οποία, σε μεγάλο βαθμό, τα είχαν δανειστεί με την σειρά τους άλλους.

Ανευ ευρωζώνης, η Bundesbank (η Κεντρική Τράπεζα της Γερμανίας) θα τους είχε «βάλει» χέρι καθώς μια τέτοια φυγή κεφαλαίων θα είχε αρνητικό αντίκτυπο στο μάρκο και, μια αδυναμία των δανειζομένων να επιστρέψουν τα δανεικά, θα σήμαινε πως η ίδια η Bundesbank θα έπρεπε να σηκώσει αυτό το δυσβάστακτο βάρος. Όμως ελέω ευρωζώνης, μάρκο δεν υπήρχε πλέον, και η Bundesbank εποίησε την νήσσαν για τον απλούστατο λόγο ότι το βάρος μιας πιθανής αποτυχίας των γερμανικών τραπεζικών κινήσεων θα το σήκωνε ολόκληρη ευρωζώνη. Όπως και εγένετο.

Εάν π.χ. η Ελλάδα χρεοκοπούσε πλήρως απέναντι στην Γερμανία (δηλαδή δημόσιο, ελληνικές τράπεζες, ιδιωτικές εταιρείες, έλληνες πολίτες αρνιόντουσαν να επιστρέψουν δανεικά που είχαν πάρει από γερμανικές τράπεζες και οργανισμούς), οι γερμανικές αυτές ζημίες θα μοιραζόντουσαν μεταξύ των κεντρικών τραπεζών της ευρωζώνης, ανάλογα με το ποσοστό ιδιοκτησίας τους της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, με την Bundesbank να επωμίζεται μόνο το 28%. Εν συντομία, από τότε που ξέσπασε η Κρίση, το ρίσκο που είχαν πάρει οι ανόητες γερμανικές τράπεζες στα χρόνια των παχιών αγελάδων (δανειοδοτώντας τους φίλους τους στις χώρες του Νότου) το μοιράστηκαν με την υπόλοιπη ευρωζώνη.

Από τον Δεκέμβρη του 2009 μέχρι τον Δεκέμβρη του 2011 οι γερμανικές τράπεζες, και με την βοήθεια των Μνημονίων Ελλάδας, Ιρλανδίας και Πορτογαλίας, επαναπάρτισαν τουλάχιστον €290 δις. Από την άλλη, είχαμε (λόγω Κρίσης) και την τεράστια, πανικόβλητη εισροή καταθέσεων από του πολίτες του Νότου προς τις Γερμανικές τράπεζες (άλλο ένα σημαντικό όφελος των τραπεζιτών της Φρανκφούρτης). Σύνολο περί τα €470 δις από τον Δεκέμβρη του 2009 έως τον περασμένο Απρίλιο μεταφέρθηκαν σε γερμανικές τράπεζες.

Την ίδια περίοδο, μόνο από τα δικά μας δύο Μνημόνια η Ελλάδα χρεώθηκε στην τρόικα €340 δις (ποσό το οποίο αναγκάστηκαν να μειώσουν κάπως μέσω του PSI) με στόχο την αναδιάρθρωση των χρεών προς ξένους πιστωτές, την ανακεφαλαιοποίηση των «ελληνικών» τραπεζών, και ένα ελάχιστο ποσό για να μην καταρρεύσει το ελληνικό δημόσιο. Από αυτά τα €340 δις η Γερμανία χρεώθηκε μόνο τα €15 δις! Τα υπόλοιπα προήλθαν από την ΕΚΤ, την ΕΕ και το ΔΝΤ.

Συμπερασματικά, η Κρίση έχει έναν μεγάλο κερδισμένο: τις γερμανικές τράπεζες και την Bundesbank που οχυρώθηκαν πίσω από τα Μνημόνια και τις ανοησίες

που παρουσιάζονται ως «λύσεις» με το ευτυχές (για εκείνους) αποτέλεσμα να ελαχιστοποιήσουν τις ζημίες τους μοιραζόμενες τις με την υπόλοιπη ευρωζώνη. Ζημίες που ήταν με μαθηματική ακρίβεια σίγουρο ότι θα συνέθλιβαν την Γερμανία δεδομένων των τεράστιων ποσών που ηλιθιωδώς δάνεισαν οι γερμανικές τράπεζες στην Περιφέρεια (και τα οποία είχαν, ως επί το πλείστον, δανειστεί κι εκείνες από άλλες πηγές). Ποιος λοιπόν ακριβώς διεσώθη; Η Ελλάδα; Δεν νομίζω.

Όμως έως εδώ. Έχοντας φορτώσει την ευρωζώνη με τόσο αβάστακτο βάρος, ολόκληρο το σύστημα το οποίο απορρόφησε τις ζημίες των γερμανικών τραπεζών (και τις μετέτρεψε σε ευρωπαϊκές ζημίες) καταρρέει. Αν συνεχίσουν να το αφήνουν ανυποστήρικτο, τότε θα πέσει να τους πλακώσει. Πράγματι, αν και η Γερμανία αυτή την στιγμή είναι κερδισμένη από το ευρωσύστημα, η κατάρρευσή του, την οποία θα επιφέρει η επιβολή σε αυτό της κυνικής διάσωσης των γερμανικών τραπεζών (χωρίς καμία πραγματική διάσωση κανενός άλλου), θα έχει ως αποτέλεσμα την βαθύτερη Κρίση που σημειώθηκε ποτέ σε ολόκληρη την Οικονομική Ιστορία της Γερμανίας μετά τον Μεσοπόλεμο.

Αυτά, βλέπετε, έχει η αλόγιστη κατάχρηση των προνομίων εκ μέρους μιας υπερδύναμης που, όπως σωστά είχε πει ο Πάγκαλος κάποτε, διαθέτει γιγάντια δύναμη και το μυαλό μικρού παιδιού.